

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **GRAND AUTO s.r.o.**, se sídlem Nové Dvory č.p. 8, okr. Kutná Hora, zastoupený JUDr. Vladimírem Lamaczem, advokátem se sídlem Písecká 8, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2011, č. j. 6 A 65/2011 - 112, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

**t a k t o :**

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

### O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2006, č.j. 41/OOH/0543669.09/06/PPM, uložila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, žalobci podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění relevantním pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o odpadech“), pokutu ve výši 80 000 Kč za to, že ve své provozovně na adrese Nové Dvory č.p. 8, okr. Kutná Hora, v době kontroly, tj. dne 1. 12. 2005, bez souhlasu příslušného krajského úřadu provozoval činnost, která podle správního orgánu naplňuje znaky provozování zařízení ke zpracování autovraků, čímž měl porušit § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech.

Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutím ze dne 4. 8. 2006, č. j. 500/1326/502 21/06, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, výrok rozhodnutí České inspekce životního prostředí tak, že se žalobce uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, neboť podle žalovaného nakládal s odpadem v zařízení, ve kterém nakládání s odpady nebylo povoleno, přičemž zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech udělen souhlas s provozováním tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Výši uložené pokuty, tj. 80 000 Kč, žalovaný nezměnil.

Posledně zmíněné rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud rozsudkem ze dne 15. 9. 2011, č. j. 6 A 65/2011 - 112, tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dne 9. 11. 2011 žalobce (stěžovatel) podal proti uvedenému rozsudku městského soudu kasační stížnost. Zároveň stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.; jako důvod tohoto svého návrhu nicméně uvedl zcela obecné tvrzení, že neprodlený výkon a jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu a že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel přitom návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neodůvodnil ani ve svém dalším podání ze dne 22. 12. 2011 označeném jako „doplnění a odůvodnění kasační stížnosti“.

Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud v předmětném řízení postupoval podle soudního řádu správního, ve znění účinném po novele provedené zákonem č. 303/2011 Sb. Řízení o kasační stížnosti sice bylo zahájeno dne 11. 11. 2011, tj. přede dnem nabytí účinnosti uvedené novely (1. 1. 2012), soud však rozhodoval až po tomto datu. Proto bylo třeba přihlídnout k přechodnému ustanovení čl. II. bodu 1. uvedené novely, které stanoví obecné pravidlo, podle něhož se použije soudní řád správní ve znění účinném od 1. 1. 2012 i pro řízení zahájená před tímto datem; právní účinky úkonů, které byly v řízení učiněny přede dnem nabytí účinnosti uvedené novely, přitom zůstávají zachovány.

Podle § 107 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele přizná, jsou-li k tomu splněny zákonné předpoklady. Ty definuje pro odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti § 73 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, podle něhož je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; zároveň musí být splněna podmínka, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud tedy stěžovatele přípisem ze dne 14. 2. 2012 vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti upřesnil, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozsudku městského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného a aby taková tvrzení zároveň doložil, tj. aby zejména v uvedené lhůtě soudu předložil kopii svého daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2010, příp. daňového přiznání za rok 2011, pokud již bylo podáno.

Stěžovatel na tuto výzvu reagoval podáním, jež bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 6. 3. 2012. V něm uvádí, že následky nezaplacení pokuty by v daném případě vážně a nenahraditelně ohrozily jeho hospodářskou činnost, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 5 A 125/2002 - 73, publikovaný pod č. 1139/2007 Sb. NSS (o odkladném účinku žaloby v dané věci ovšem Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 23. 5. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 47 - pozn. NSS).

K uvedeným tvrzením stěžovatel doložil kopii svého přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2010, z něhož vyplývá, že výsledkem hospodaření stěžovatele byl v daném roce zisk ve výši 62 364 Kč, přičemž tato částka nebyla krácena o daňovou ztrátu z předchozích let ani snížena o jiné částky. Stěžovatel soudu dále předložil kopii výsledovky za účetní období roku 2010 a kopii rozvahy ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2010, z níž plyne, že krátkodobý finanční majetek stěžovatele činil k tomuto datu 357 400 Kč. Konečně z předložené kopie přílohy

k účetní závěrce stěžovatele ke dni 31. 12. 2010 vyplývá, že jeho majetek nebyl zatížen zástavním právem a že jeho závazky nebyly po lhůtě splatnosti.

Po zvážení argumentů stěžovatele a seznámení se s předloženými podklady, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v daném případě naplněny nejsou.

Předně Nejvyšší správní soud podotýká, že ve zmiňovaném usnesení ze dne 23. 5. 2003, č. j. 5 A 152/2002 – 47, posuzoval případ, kdy Státní zemědělský intervenční fond uložil žalobci pokutu za to, že řádným způsobem nedoložil informace o výrobě cukru z cukrovky, o zásobách, o nákupu, prodeji a vývozu cukru a o prodeji a vývozu cukru obsaženého ve výrobcích. Žalobce pak v uvedené věci navrhoval přiznat žalobě odkladný účinek s tím, že zejména následky nezaplacení uložené pokuty by vážně a nenahraditelně ohrozily jeho hospodářskou činnost, neboť důsledkem nezaplacení pokuty mohlo být odmítnutí žádosti o přidělení individuální produkční kvóty cukru žalobci. O takový případ se však v dané věci nejedná. Argumentace stěžovatele právě uvedeným rozhodnutím zdejšího soudu je tedy v daném případě zcela nepřipadná.

Nejvyšší správní soud proto při posouzení důvodnosti předmětného návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyšel z výše pokuty, jež byla stěžovateli v daném případě uložena, a dále z jeho hospodářské situace, jak ji stěžovatel ke svému návrhu doložil výše uvedenými listinami. Soud přitom konstatuje, že stěžovatel v roce 2010 dosáhl zisku ve výši 62 364 Kč. Výše uložené pokuty, která činí 80 000 Kč, sice stěžovatelem dosažený zisk přesahuje, z rozvahy vypracované ke dni 31. 12. 2010 nicméně vyplývá, že stěžovatel k tomuto datu disponoval krátkodobým finančním majetkem (tj. majetkem charakterizovaným vysokou likviditou) ve výši 357 400 Kč.

S ohledem na dikci § 73 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v daném případě neshledal, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jakkoli dotklo práv třetích osob. Nicméně i přesto musí soud přihlídnout také ke druhé zákonné podmínce stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., a to, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je v daném případě zájem na vybrání pravomocně uložené pokuty za správní delikt.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ani následně kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemají. Přiznání odkladného účinku žaloby či kasační stížnosti je tak výjimkou z pravidla. V tomto smyslu je také třeba ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vykládat. To znamená, že i v případě, kdy přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout újma jiným osobám, musí být újma, jež vznikne navrhovateli výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí, takové intenzity, aby převážila nad veřejným zájmem na výkonu či jiných právních následcích pravomocného rozhodnutí správního orgánu či krajského soudu.

Po zhodnocení všech relevantních skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v posuzovaném případě vymáhání částky 80 000 Kč nepředstavuje pro stěžovatele takovou újmu, jež by převyšovala veřejný zájem na vybrání pokuty pravomocně uložené za správní delikt.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny; proto Nejvyšší správní soud dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, návrh na přiznání odkladného

účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2012

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.  
předsedkyně senátu